

Geçmiş zaman olur ki... Hayali cihan değer..

**GÜMÜŞHANE
GAZİPAŞA İLKOKULU
1986**

ilk okul

Araştırmacı Adem Ezber Yazdı

Tüm çocuklar cıvıl cıvıl toplanmıştık, çokta sıcak gelmeyen gri boyalı bir binanın önüne. Sırtımızda benzer çantalar elimizde bir iki zeytin, iki gofret içeren plastik bir kutu. Ortama renk katanlar güler yüzlü, erişilmesi zor gelen güzel giyinmiş kadınlar ve şık takım elbiseleriyle erkekler.

Bir şeyler oluyordu besbelli ama ne olduğunu anlamıyordum, biraz heyecan biraz kalabalık şaşırmıştım. Birden herkes sustu bir takım elbiseli merdivenlere çıkarak konuşma yapıyordu. Önemli biriydi belli ki herkes ses çıkarmadan dinliyordu, bizim gözümüz ise sağda solda. Sonra en hoşuma giden şey olmuştu. Bir çocuk bir demir direğin yanına koşarak ve ipi tutmuştu, ipte kırmızı Türk bayrağımız asılı idi. İstiklal marşı eşliğinde çocuğun küçük kollarıyla ipi çekmesini seyrettim. Sanki ipi her çekişinde bizleri Gümüşhane dağlarının üstüne aydınlığa çıkarttığını hissetmişim.

Bir zil sesi ve koşan çocuklar eşliğinde içeri girerek, soğuk sıralara teker teker oturmuştuk. İçerde siyah bir tahta, altında bir ipe asılmış makaralar ve yanında kum dolu bir havuz. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Etrafı göz ucuyla kolaçan edelim derken ikinci zil çalmıştı bile. Kır saçlı bir beyefendi gelmişti, olgun ve sakin bir amca idi. Güler yüzünü unutmuyorum. Kum havuzunda parmaklarımızla bir şeyler yapmamızı istemişti. Herkes doluştu kumun başına, kimi teyyare, kimi top, işte öyle şeyler yapboz yapmaya başlamıştık çoktan. O soğuk bina ve odalar aydınlanmaya, renklenmeye ve ısınmaya başlamıştı birden bire. 2 ay geçmemişti, bir değişiklik olduğu belli idi. Başka amcalar gelip gidiyordu odamıza. Sonradan 5 yıl boyunca göreceğimiz o kişi geldi ve bir daha da başka biri girmedi odamıza.

Ne kastettiğimi biliyorsunuz elbette, çocuk gözüyle okulun ilk gününde neler yaşadığımı anlatmaya çalıştım sizlere. O gün farkında olmadığımız ama bizleri geleceğe, sıcak ve renkli günlere hazırlayan o amca, teyze, hanımefendi, beyefendi diye bahsettiğim kişiler Öğretmenlerimiz idi.

1986 Gazipaşa İlkokulu Öğretmenleri:

Gazipaşa İlkokulu

1986

Akif Ağaç (Müdü), Mesut Bozkır (Müdü Yardımcısı), Şerafettin Gürses, Mecit Tufan, Ahmet Esen, Orhan Sahir Eskiciođlu, Mehmet Ulutaş, Gürcan Yılmaz, Muammer Demir, Yusuf Çubukçu, Hasan Çakır, Ali Demirci, Gönül Atukalp, Şahinde Turhan, Fatma Demir (Naciye Akagün'ün Kız kardeşi), Esin Bozkır, Türkan Turgay, Yüksel Uslu, Türay Aslan, Şükran Ustaoglu, Gülcihan Yüce, Hayal Ateş, Güngör Uncu, Hamiyet Acet, Naciye Akagün, Hamiyet Duman, Sabiha Çetin, Suzan Yılmaz.
(Fotoğraf Kaynak: Eda Çubukçu)

Biz bize olmuştuk kısa zamanda, okul arkadaşlarımızla kaynaşmış, istiklal marşı, bayrak, flama, andımız,... bunları söyler, yapar ve yaptırır hale gelmiştik. 0

zamanlar tören, sahne vb. etkinlikler sadece.

23 Nisan gibi resmi törenlerde belirli öğrenciler tarafından yapılırdı. Lakin her gün hepimiz okullarda sahne alır dururduk.

5 yıl bizleri eğiten öğretmenimiz Yusuf Çubukçu idi. Gümüşhane Gülaçar köyünden idi. Ara ara bizlere ilk alabalık çiftliklerini kurduklarını anlatırdı.

Karakteri de Artabel vadisi çağlayan berrak sularına benzeyen öğretmenimizin bahsettiği alabalık tesislerini yıllar sonra giderek görebilmiştim.

Okul hayatı boyunca, herkes gibi bizlerde çarşıda gezerken, mahallede top oynarken öğretmenin sesini uzaktan duyunca çaktırmadan topuklamaya. Bizi görüp hesaba çekmesin, yalanımız ortaya çıkmasın isterdik. Lise yıllarında ise artık kaçma işini bırakıp özellikle yanına gidip konuşmaya çalışırdık. İnanmazsınız ama dertleşirdik. Bizim fikrimize önem verirdi; -Siz gençsiniz, sizin fikirleriniz önemli diye bizden fikir alırdı.

En son Ali Beyler mevkiinde Emniyetin yokuşundan aşağı, hızlıca inerken denk gelmişim. Elinde üç, dört kâğıt var ve sürekli onlara bakıp yürüyordu. Selam verdim, hiç durmadı devam ederek; – Adem artık buraya kadarmış, Emekli oluyorum, evraklarımı teslim etmeye gidiyorum demişti. Hayırlı olsun dedim ve gitti.

Üniversiteye hazırlanıyordun o dönem. Sonrası il dışı eğitim derken, Gümüşhane'ye ile bir müddet ara vermiştim. Lakin web sitelerinden sürekli takip ediyordum. Bir gün otobüs firmalarından birine ait trafik kazası haberine denk gelmiş ve öğretmenim Yusuf Çubukçu'nun o kazada vefat ettiğini öğrenmiş oldum. Emekliliğinin tadını çıkaramamıştı.

Gümüşhane'nin ilk kuruluş yılları dâhil zor koşullar altında eğitim yuvası olarak devam eden Gazipaşa İlkokulu herkesin ortak kaynaştırıcı anılarıyla doludur. Sosyal medya aracılığıyla Eda Çubukçu tarafından paylaşılan 1986 yılına ait Gazipaşa İlkokulu Öğretmenleri fotoğrafıyla kısa bir özlem giderelim hep birlikte.

Bu vesile ile bizlerin yetişerek bugünlere gelmemizde önemli payları olan öğretmenlerimizi rahmet, saygı ve minnetle anıyorum. Öğretmen günleri kutlu olsun.